

er han ogsaa pligtig til at udstede en Attest om, at han har foretaget den; men jeg tror, at det Vindringsforslag, som foreligger her, gaar meget videre. Præsten er ganske vist pligtig, naar han har foretaget en Daab eller forrettet en vielse, til da at udstede en Attest derom; men det forekommer mig, at der er noget ubilligt i at forlange, at han f. Ex. skal udstede 10 Attester derom uden Betaling, og jeg vil bede erindret, at de Attester, med Hensyn til hvilke der er Tale om at faae Betaling, i Reglen ikke ere Attester, der rekvireres eller begjæres samtidigt med den Handling, der er udført, men Attester, som ofte, ja meget ofte til meget Besvær for Præsten rekvireres i andre Diemed. Jeg tror ikke f. Ex., at naar en Daab er foretagen, og en Attest derom udstedes, at denne da betales. De Attester derimod, som betales, ere Attester, som begjæres i andre Diemed, f. Ex. hvor der er Tale om at oplyse Arveforhold eller Sligt, Attester, som det ofte er forbundet med Besvær at udstede, naar en længere Aarrække er hængaet. Det er med Hensyn til Daab, vielse og Død i Almindelighed til Brug i borgerlige Forhold, at der begjæres Attester, og det er som sagt ofte, ja, meget ofte, at saadanne Attester ere vanskelige for Præsten at udstede, og at de koste ham megen Tid og Besvær, saa at der ikke er Grund til at beskjære ham den ubetydelige Betaling, han faar. Det blev nævnt, at Attester med Hensyn til Børnepligten ikke betales; men naar en Person af andre Grunde ønsker en Daabsattest, kan jeg ikke indse, hvorfor han ikke skal betale den. Dernæst maa jeg gjøre den Bemærkning, at, saaledes som Vindringsforslaget foreligger, tror jeg ikke, det kan bruges. Naar man læser Vindringsforslaget i Forbindelse med Paragraphen staa der: „For ingen kirkelig Handling, hvad enten den foregaar i eller ved Kirken eller i Hjemmet paa en Søn- eller Søndag, ei heller for Udstedelse af Daabs-, Konfirmations-, Vielses- eller Dødsattest tilkommer der Præsten noget vederlag af Sognemenighedens Medlemmer.“ Men de fleste af de Daabs-, Vielses- eller Dødsattester, der rekvireres, rekvireres ikke af Sognemenighedens Medlemmer, langtsaa, og altsaa kommer der her en Uligged frem, som er aldeles uhjemlet, om jeg saa maa sige. Der er ingen Grund til, at den, der staa udenfor Sognemenigheden, mere skal betale en Attest end den, der er i den, naar Attesten rekvireres i samme Diemed, og navnlig ikke, naar den angaar Oplysninger i et eller andet borgerligt Anliggende. Vil man holde paa Forslaget, burde i det Mindste Ordene „af Sogne-

menighedens Medlemmer“ udgaa, thi som det staa, fremkommer der en Uligged og en Uklarhed, som ikke bør admitteres, selv om man ikke vil gaa ind paa den anden Betragtning, som jeg nævnte.

Hvad dernæst angaar det andet Vindringsforslag til § 7, som gaar ud paa, at den Sætning „men Gaver, der uden Foranledning fra hans Side bydes ham, maa han modtage“ skal udgaa, da kan jeg ikke være enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Fallefen) i de Betragtninger, han fremkom med. Han mente, at, naar denne Bestemmelse blev staaende — jeg skal ikke komme saa langt ind derpaa som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, men jeg maa dog nævne et Par Punkter, — vilde det øve et Tryk paa Menigheden. Ja, jeg tror ogsaa, at det vil øve et Tryk paa Menigheden, men ganske vist i modsat Retning af den, som det ærede Medlem mente. Jeg tror, at Bestemmelsens Udgaan vil øve et Tryk i den Retning, at det vil forandre det inderlige Forhold, som nu, Gud ske Lov, mange Steder bestaar mellem Menigheden og Præsten. Det vil stille Præsten og Menigheden mere fremmede og ligegyldige lige over for hinanden, end det nu er Tilfældet. Det ærede Medlem ytrede netop, at Menigheden skulde knytte sig til Præsten med Hengivenhed og Kjærlighed, men naar man stiller en saadan Stranke imellem dem, at Menigheden end ikke i den udfyldigste Mening skulde have Tillæbe til at vise Præsten sin Hengivenhed paa en eller anden Maade, saa tror jeg ikke, det vil være heldigt. Man stiller derved i Grunden Præsten efter min Mening værre end andre Embedsmænd. Man bringer dem i alt Fald derved ligefrem ind under Straffelovens § 117, som siger, at Embedsmænd ikke maa modtage Gaver eller andre Fordele for deres Embedshandlinger, men udenfor deres Embedshandlinger maa Embedsmændene gjerne modtage Gaver. Som Forslaget er stillet, vil det altid kunne siges om Præsterne, at det er i Anledning af deres Embedshandling, at de har modtaget Gaven, og just at faae Præsterne ind under Straffeloven paa dette Omraade paa samme Maade som de andre Embedsmænd, tiltaler mig ikke. Det forekom mig, at den ærede Forslagsstiller noget vel meget gif ud fra, at Forholdet mellem Præst og Menighed ikke er, som det burde være. Han fremstillede det som Noget, der ikke fremkom som en Undtagelse, at Præsten, naar han forrettede en Begravelse eller anden kirkelig Handling, lod en Yttring falde om, at efter en Lov af den og den Dato tilkom der ham egentlig ikke Noget, men tillige antydede, at